

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prospeh afriških
misijonov

S priložo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 š; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 720 L, 80 am. cts., 2-60 š.

Naročila in milodare naslavljajte, prosimo na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta štev. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Pismo misijonarjev Brezmadežne Device. — Lakota! — Dejansko sočuvstvovanje. — Dušna premija. — Iz misijonov: Apostolska prefektura Ekvatorijalni Nil. — Apostolska prefektura Lindi. — Apostolski vikariat Kilimandžaro. — Poročilo o apostolski prefekturi Gariep (Južna Afrika). — Evharistični in marijanski čudež v Južni Afriki. — Poročila propagande. — Misijonska akademija. — Deli dobrote še dalje.

Darovi.

Od 1. novembra do 31. decembra 1926:

Za afriške misijone v splošnem: Din 16.598-40; L 350-50.

Za sv. maše: Din 160.—.

Za stradajoče: Din 1245.—.

Za odkup sužnjev: Din 14.869-50; L 480.—.

Za botrinske darove: Din 7782-50; L 521.—; Dol. 5.—.

Za zamorčke: Din 691.—.

Za katehiste: Din 127.—.

Za semeniščnike: Din 900.—.

Za kruh sv. Antona: Din 7905.—; L 11.—.

Za misijonsko zvezo: Din 109.—.

Za otroško zvezo: Din 55.—.

Za mašno zvezo: Din 9430-55; L 58.—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 1375.—.

Za določene namene: Din 1269-80.

Za določene misijone: Din 458.—.

Za Klaverjevo družbo: Din 223.—.

Uslišane prošnje na čast grofice Ledóchowske: Din 297.—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 795-50.

Ana Jamnik botrinski dar 60 Din na ime »Marija Jožef«. — Delavke papirnice Vevče 150 Din za odkup zamorčka na ime »Marija Alfonz«.

Tisočkrat »Bog povrnice vsem blagim dobrotnikom!

Kdor pridobi »Odmev« ali »Zamorčka« 20 novih naročnikov in plača naročnino vnaprej, dobi kot nagrado lepo blagoslovno sliko sv. Očeta!

Pismo misijonarjev Marije Device Brezmadežne

vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe:

Rim. Osrednja hiša.

Z veseljem izpolnjujem prijetno nalogo, ki mi jo je naložil vrhovni kapitelj kongregacije misijonarjev oblatov Brezmadežne Device Marije.

O vsem natanko poučeni, kar je storila Družba sv. Petra Klaverja v podporo naše kongregacije v južnoafriških misijonih, so kapitularji v neki seji soglasno izrazili željo, da naj Vam, gospa grofica, v imenu cele kongregacije sporočim, kako hvaležni so Vam, svoji dobrotnici, Vašim izvrstnim sotrudnicam, članom in podpornikom. Goreče molitve kipe v nebesa, da Vas ljubi Bog še dolgo ohrani na tem mestu, ki na njem tako vneto delujete. Naj se še v prihodnje Bog poslužuje Vaše družbe, da po njej rosi milost dobrot na naš misijon.

Verjemite nam, gospa grofica, da zlasti tisti izmed nas, ki so v misijonih in ki jih Vi podpirate in v nadlogah tolažite, ne bodo nikdar pozabili, da bi njih trud in delo bilo brez Vas često zastoj in brez tolike koristi za naše uboge domačine. Zato smatramo za svojo dolžnost, da se razen vsakoletne sv. maše, ki jo opravi vsakdo izmed nas misijonarjev za Vašo družbo in njene dobrotnike, poslužimo tudi molitve naših otrok, da se Vam za Vaše dobrote dostojno zahvalimo.

Kar se mene tiče, gospa grofica, sem srečen, da se mi iznova nudi prilika, da Vam izrazim hvaležnost za vse dobro, kar ste nam naredili in nam še delate, zlasti ker ste natisnili knjige, ki bi jih brez Vas ne imeli in po katerih se širi ime Jezusovo in Marijino med ljudi.

Ostajam, gospa grofica, Vaš v Jezusu in Mariji Brezmadežni hvaležno vdani

† J. Cenez O. M. J.

apostolski vikar dežele Bazuto,
Afrika.

Lakota!

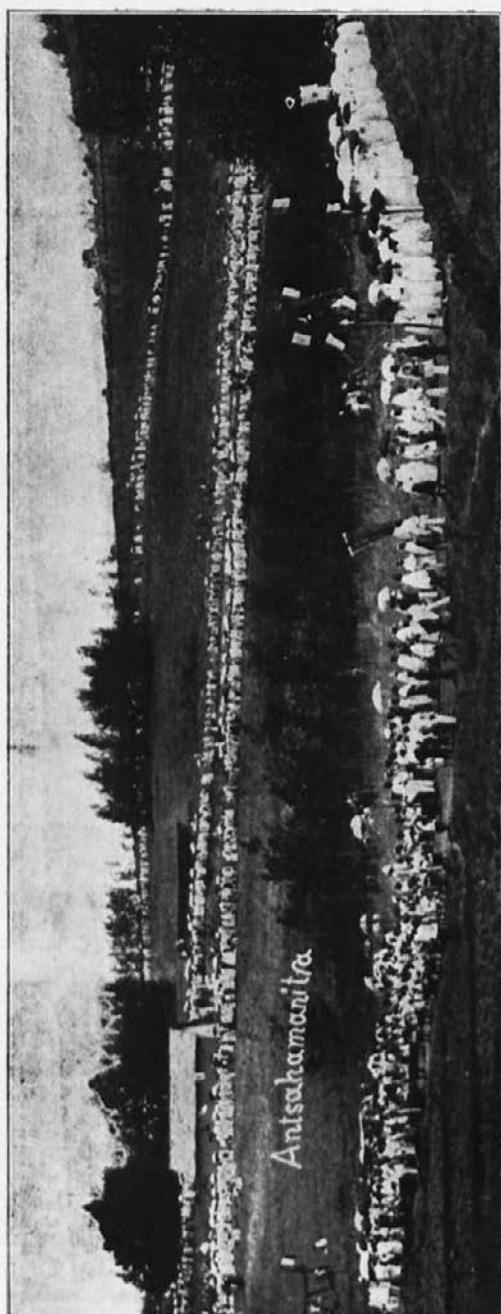
Msgr. Keiling, apostolski prefekt v Cubangi v Angoli (Zahodna Afrika), ki je od Klaverjeve družbe prejel podporo, piše:

S krvavečim srcem Vam danes pišem. Že v zadnjem pismu sem omenil, da nasadi domačinov lani vsled pomanjkanja dežja niso uspeli in sem omenil, da se bojim, da bo nastopila lakota. Moje slutnje so se žal uresničile. Danes kaže zanimiva dežela Galangue žalostno lice. Vasi domačinov so izpraznjene. Ob razpotjih naletiš na trupla otrok ob strani svojih mater. Trupla izmозganih starčkov leže po cestah in se pariyo na solncu; kajti ni ga, ki bi jih pokopal, in celo divje zverine nimajo več okusa nad njimi.

V misijonu smo razdali vse zaloge živeža. V začetku leta smo imeli predvidenih 160 do 180 oseb za preživljanje in smo preskrbeli potrebno količino koruze.

Ko sem videl, kako gospodari lakota, sem izpraznil svoje blagajno do zadnje pare, da bi mogel tem revežem pomagati. Cena koruzi pa je vedno rastla; danes stane kilogram 10 tolarjev, pa še dobiti je ni. Izdal sem že 8000 tolarjev, pa kaj je to ob taki lakoti, ki se je razširila na ves okraj? Ko bi mogli biti priča, kadar delimo koruzo v misijonu, bi jokali ob pogledu na revne matere, ki nam mole svoje suhe roke v pomoč. Pa kaj šele, ko bi slišali njih male otroke, ki so se prej tako lepo smejali, kako zdaj jecljajo: »O patele, o patele, ti si naš oče. Ako nam ne daš koruze, bomo od gladu pomrli. Poglej, da nimamo več mesa na rokah in nogah in da se že ne moremo več premikati.« Poglejte to ubogo ženo, ki drži malega otroka v naročju, drugi otrok pa sedi na tleh. Ta že ne more več gledati, smrt mu je že vtisnila pečat na lica. Drugi otrok je bil rojen tisti dan, ko so pokopali očeta. Ko ga je mati prinesla od krsta, še nihče ni mislil na tako bližnjo smrt. Ko mu je pri krstu mašnik položil soli na jezik in je otrok čutil nekaj trdega na jeziku, je začel sesati prst duhovnika vsled lakote. Ako pazljivo gledate otroka, ki sedi na tleh, in staro ženo poleg, ki se zdi, da spi, se boste čudili, kako to, da sta kakor zatekla v telo. Ali veste zakaj? Ti nesrečneži začno jesti prst in ilovico, kadar jih začne peči po črevih, da bi tako utolažili glad in bolečino.

Ti ubožci se dajo radi krstiti. Te dni se mi je predstavil star afriški »vojščak«, ki je prišel 30 kilometrov daleč. Rekel je: »Ako že ne moreš dati jesti meni in mojim, potem nas vsaj krsti, da bomo umrli kot kristjani!«

Veseli domačini ob vrnitvi misijonarjev na Madagaskar.
Slika nam kaže veliko zahvalno procesijo povodom tega veselega dogodka.

Še en slučaj! Včeraj je videl eden mojih sobratov ne daleč od tu revno ženo, ki je bila zelo oslabiljena. Iz usmiljenja ji je dal bankovec za 10 tolarjev. Nesrečnica je ogledovala bankovec in jokaje rekla: »Hvala ti; toda čemu mi bo ta denar? Živeža ne morem nikjer kupiti, pa tudi moči nimam, da bi kam šla. Tukaj bom umrla, zapuščena od vseh. Ti vedno trdiš, da v nebesih ne bo nobenega trpljenja več — hitro me krsti, da grem potem k ljubemu Bogu jest!«

Za te reveže prosim danes pomoči pri Klaverjevi družbi. Prepričan sem, da moje prošnje ne boste odbili, ampak da bo vsakdo dal vsaj kaj malega za moje uboge, stradajoče ljudi. To ne bo dano meni, ampak Onemu, ki je rekel: »Karkoli ste storili kateremu izmed najmanjših, ste meni storili.«

Dragi dobrotniki in dobrotnice, že danes se Vam zahvaljujem in prosim Boga, da Vam poplača usmiljenje s tem, da Vas stori srečne tu in tam.

Še enkrat: hvala za zadnjo pošiljatev. Bila nam je v veliko tolažbo in pobudo v naši današnji krizi.

Dejansko sočuvstvovanje.

Pač menda ni človeka na svetu, kateri bi nikdar ne čutil one blažilne moči in tolažbe, ki nas navdaja, ako kdo v trpljenju in težavah sočuvstvuje z nami. Da, naša duša hrepeni po nežnem razumevanju, po srcu, ki čuti kakor mi. Se bomo li čudili, ako si tudi misijonarji in misijonske sestre v daljnih poganskih deželah žele blagih src, ki razumejo njihove težnje, ako hrepene po oni simpatiji, onem praktičnem sočuvstvovanju, ki jih podpira v njihovem delu in žrtvah za rešitev neumrjočih duš?

Res je, da so višji, nadnaravni nagibi privedli naše misijonarje do vzvišenega sklepa, posvetiti vse svoje dušne in telesne moči, celo svoje življenje temu plemenitemu poklicu. Kajti, kaj drugega kot goreča ljubezen do Boga in duš jih je mogla navdušiti, da so žrtvovali svoje najdražje: starše, domovino, prijatelje ter vse to zamenjali s trudapolnim življenjem napornega dela, trpljenja in pomanjkanja, kateremu sledi večkrat zgodnja, včasih mučeniška smrt.

Toda tudi misijonarji so ljudje in tudi njih življenje potrebuje solnce, njih vnema za Boga in duše vzbuduje. Na kak način pa? Z delavnim, požrtvovalnim sočuvstvovanjem dobrih katoličanov. Kajti, ne bo li tudi njim upadel pogum in jim

življenja zagrenilo spoznanje, da so katoličani brezbržni, da, morda celo hladni napram njihovemu prizadevanju?

Kako zelo vzpodbuja misijonarja misel, da v civiliziranih deželah njegovi duhovni bratje kakor tudi drugi verniki zanj molijo, skrbе in se trudijo, pridobiti mu pomožnih sredstev, bodisi za njegovo lastno vzdrževanje ali za potrebe njegovega misijona.

Nasprotno pa, kolika bolešť njegovemu srcu, ko je primoran radi pomanjkanja denarja opustiti toliko dobrega. In vendar bi za rešitev mnogo neumrjočih duš zadostovalo, ako bi imel le deseti del onih ogromnih vsot, ki jih katoličani v drugih delih sveta zapravijo za ničemurne zabave in nepotrebni lišp.

Trdno upamo, da bodo blagi čitatelji, ki mesec za mesecem globokeje spoznava jo požrtvovalno življenje naših misijonarjev in njih neumorno delovanje v poganskih deželah, vrlim apostolom prav radi in izdatno pomagali zlasti sedaj ob sv. božičnem času. In ljubi Bog, ki se v velikodušnosti ne da prekositi, bo razlil v obilnosti nanje svoj blagoslov. »Ker je vdova iz Sarepta izkazala usmiljenje preroku Eliji, ji od onega dne ni zmanjkalo v loncu moke in olje v vrču se ni zmanjšalo.« (3. Kr. XVII. 16.)

DUŠNA PREMIJA. V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravi jo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Iz misijonov:

Apostolska prefektura Ekvatorijalni Nil.

Pismo apostolskega prefekta msgr. Vignato F. S. C.

Moram se Vam zahvaliti za Vaš dar. Sam Bog mi je pomagal po Vas. 160 mašnih intencij sem takoj razdelil med 23 patrov misijonarjev, da jih čimprej opravijo; smo jih res že zelo potrebovali.

Zahvaljujem se Vam tudi za vsoto, ki ste jo poslali za potrebe prefekture. Bog Vam bo poplačal Vašo darežljivost. Tu potrebujemo mnogo stvari, na katere v Evropi niti ne mislite. Mnogokrat se ne upam niti prositi, ker se bojim, da me ne boste razumeli.

Misijonstvo v tukajšnji prefekturi se je otvorilo l. 1910 in se je po možnosti razširjalo celo ob vojnem času, tako da smo

imeli v kratkem času med 6 plemeni osem misijonskih postaj. Zdaj ima prefektura obseg približno za pol italijanskega polotoka. Žal, da nimamo gotovih in stalnih virov in denarnih dohodkov. Storili smo pač vedno, kar nam je bilo mogoče; zdaj smo pa prišli v posebne potrebe in potrebujemo izredne podpore. Že geografična lega kraja (stotine milj smo oddaljeni od kulturnih središč; prometnih zvez pa ni) zahteva od nas stroškov, o katerih se drugim misijonom ne sanja. Razumete lahko koliko nas stanejo najbolj preproste stvari, bodisi da jih tukaj kupimo, bodisi da jih damo prinesiti po karavanah. Za zabož 25 kg, ki ga dobimo iz Nejarja v Galu, stane samo poštnina 100 lir. Industrije tukaj ni; zato so zamorci vsi revni. Uprava prefekture je izdala letos samo za blago za obleke za revne ljudi 5740 lir. V tem ni računano blago, ki so ga patri zastonj naprosili od raznih strani od dobrotnikov. — Naj bi Družba sv. Petra Klaverja pomagala tudi naši prefekturi, ki se nahaja v taki potrebi!

Čim bolj se misijoni širijo, tem bolj rastejo potrebe. Zašli smo v deficit, ki nam težko leži na duši. Pa Bog nas podpira in daje blagoslov našim podjetjem. Imamo nad 7500 kristjanov in so nam zvesti navzlic nasprotovanju od strani poganov. Letos smo imeli 2574 krstov, 210.091 sv. obhajil in 57.435 spovedancev. Nad 160 zakonov se je sklenilo. Katehumenov je vedno več in tudi med ženskami se mnogo stori za razširjanje prave vere. Nad 2000 jih že obiskuje šolo za katehumene. Presveto Srce bo slavilo lepo zmago nad tem plemenom.

Žal, da Vam v tem pismu ne morem poročati o končnih misijonskih uspehih preteklega leta, ki smo ga končali z avgustom. Dva misijona mi vsled velike oddaljenosti še nista poslala svojih poročil. Pa že iz povedanega lahko povzamete, kako se tukaj razširja božje delo in kako zelo moramo biti Gospodu vinograda za to hvaležni.

Apostolska prefektura Lindi.

Pismo preč. P. Jan. Hefligerja, O. S. B. iz Kigonsere.

Že v začetku decembra je dospel novi baldahin, ki ga je poslala Družba sv. Petra Klaverja na mojo prošnjo, ki sem jo bil izrazil v »Odmevu«. Po zunanji krasoti se ljudstvo dviga do čezdalje večje notranje pobožnosti. K notranji pobožnosti so dobrotniki gotovo mnogo prispevali, ki so baldahin kupili. — Tisočkrat Bog plačaj vsem! Evharistično Srce Jezusovo naj bo

nekoč njihovo plačilo! Baldahin je krasno delo in imamo vsi obilo veselja nad njim.

Dne 23. novembra je bil za večino katehumenov tako zaželeni dan sv. krsta. Šest mesecev so potrpežljivo čakali na ta dan, kajti toliko časa je trajala njih neposredna priprava na krst. Med tem časom so morali dopoldne in popoldne hoditi h krščanskemu nauku. Mnogo izmed njih jih je prišlo od zelo daleč, najoddaljenejši okoli 30 ur daleč. Za jed in stanovanje so morali skrbeti sami. Stanovanje so razmeroma lahko dobili. Drug drugemu so pomagali in si postavili koče iz drogov, trave in ilovice. Bližnji pa so si hrano razmeroma lahko preskrbeli. Oddaljeni so smeli vsakih 14 dni domov, da so se preskrbeli z moko, koruzo in sočivjem. Najbolj oddaljeni pa bi bili morali hoditi 4 dni. Ti so si pomagali s tem, da so pletli koše iz bambusa in jih za hrano prodajali. Drugi so si izprosili dovoljenje, da so smeli ob sobotah, ko ni bilo pouka, pri znancih delati na polju, za kar so si zaslužili hrano.

Po krstu so se morali novi kristjani še en teden pripravljati na spoved, da so mogli tudi ta zakrament vredno prejeti. Potem so se veseli vrnili domov. Molili so zlasti na dan sv. krsta za svoje dobrotnike in jaz mislim, da ima molitev na tak dan, ko je duša popolnoma čista, svojo posebno moč.

Naša skrb je sedaj, kako bi tistim, ki stanujejo daleč od postaje, olajšali obisk službe božje. Mislimo, da bi se v enem izmed oddaljenih krajev ustanovila misijonska postaja. Ali bo pa to že letos mogoče? Duhovnikov nam manjka. Morebiti bomo mogli vsaj za misijonske sestre sezidati hišo. One bi nam potem delo zelo olajšale s tem, da bi stregle bolnikom in poučevale v šoli. Že pred 20 leti bi bila morala naša postaja dobiti sestre. Že so bile na potu, pa so morale po božji previdnosti žrtvovati življenje. Skupno s škofom Casijanom Špisom so bile od vstašev pomorjene. Po tistem je misel na sestre zamrla. Zdaj pa postaja ta zadeva nujnejša ko kdaj poprej.

Vrhovna prednica misijonskih benediktink v Tuzingu se je izjavila, da je pripravljena, da nam pošlje sestrâ, ako zanje sezidamo hišo. Tega pa seveda brez denarja ne moremo. Bojim se, da izpod 400 angl. funtov ne bomo mogli postaviti zadostnega stanovališča. Toda kje naj vzamemo to vsoto? Obracam se v tej zadevi na Klaverjevo družbo. Leta 1905 smo ravno obhajali praznik sv. Petra Klaverja, ko so vstaši pridrli tudi do nas in smo morali vsi bežati, ker na obrambo nismo bili pripravljani. Dva dni poprej smo bili spravili na varno častite sestre iz Peramihe, ki so mislile, da bodo pri nas varne. Spravili smo jih k Nyaškemu jezeru. Gotovo se bo dobilo kaj do-

brih duš, ki nam bodo pripomogle, da bomo dozidali samostan za sestre, ki smo ga že zdavnaj nameravali sezidati.

Ko to pišem, že zopet slišim zunaj znani ropot, s katerim tukaj preganjajo divje prašiče. Opice in divji prašiči so letos predrznejši ko poprej. Naši zamorci so iznašli v obrambo zelo originalen »stroj«. Na enem koncu vrvi pritrdijo poškodovane ponve, vrv potem vlečejo po tleh in ponve ropotajo. Tudi Levi so letos nevarni v teh krajih. Žal, da se je lani pokvarila velika levja past, tako da sedaj ni več za rabo. Kdor bi nam napravil novo, temu bi z veseljem podarili prvo levjo ali leopardovo kožo, ki bi jo s to pastjo ulovili.

Apostolski vikarijat Kilimandžaro.

Pismo P. Blaisa C. S. Sp. iz misijona sv. Petra Klaverja v Nairobi.

Boga prosim, da Vam obilno poplača z milostmi vse dobro, kar storite za afriške misijone. V zadregi sem, kako bi se Vam dostojno zahvalil za vse dobro, kar nam storite. Pa mi prihaja nekaj na misel, kar bo gotovo tudi Vam ugajalo. Saj tudi pri sv. maši pravimo: Kaj naj povrnem Gospodu za vse, kar mi je dal? Vzel bom kelih Gospodov in klical bom njegovo ime. Tako Vam obljubim, da bom razen obične sv. maše, ki jo vsako leto darujem za Klaverjevo družbo, tudi letos na velikonočni ponedeljek daroval sv. mašo v ta namen, proseč Boga, naj obsipa Vašo družbo z milostmi in blagoslovom.

Naznanjam Vam, da je Vaša pošiljatev dospela v najlepšem stanju in da mi je zelo koristna. Manjkalo nam je alb in korokov, sedaj pa jih imamo — hvala Vaši dobrotljivosti — v izobilju, tako da jih bomo lahko nekaj oddali tudi stranskim postajam, ki jih bomo 40 milj od tukaj ustanovili. Potrebovali bi le še dva ali tri prte za veliki oltar. Hvala tudi za lepe podobe, za katekizem in zgodbe; zelo mi koristijo, ker so zadosti velike in izobrazbi tukajšnjih zamorcev primerne.

Naš misijon se, hvala Bogu, lepo razvija. Število naših šol raste (imamo jih sedaj nad 50). Kristjanov in katehumenov je 3000. Žal, še mnogo pa jih ječi v satanovih verigah.

Naša kapela in šola v Nairobi sta, žal, premajhni, četudi smo jih šele pred dvema letoma postavili. Ker bo treba zidati novo cerkev, se obračam k Vam za pomoč. Treba nam je cerkve, ki bo prostorna vsaj za 2000 oseb in ki naj bo tudi lepa; kajti smo v glavnem mestu kolonije in ne smemo zaostajati za sektami in poganskimi Indijci, ki imajo tako lepe

templje. Naj bi Klaverjeva družba pomagala misijonu sv. Klaverja v Nairobi, kar po svojih močeh more.

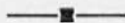
Tudi za pomožno postajo, ki jo bomo ustanovili, Vas prosim pomoči. Res smo že kupili zemljišče — toda to je pa tudi vse, in to je premalo. Upamo, da dobimo kmalu sestre za Nairobi. Neki dobrotnik nam je daroval hišo, toda preden bo uporabna, se mora še prezidati in kapelica v njej postaviti. Tako Vas torej tudi za to prosim. — Nikdar mi ni dosti, kakor vidite. Toda kaj naj storim? Toliko načrtov imam in vem, kaj bi se moralo še napraviti, toda manjka mi poglavitnega: denarja!

Kapelica sv. Petra Klaverja.

Prilagam dve sliki. Ena predstavlja našo šolsko kapelico v Nairobi med zidanjem, druga pa njeno notranjščino v stranski postaji, ki je zidana iz trave in papyrusa.

Naj bi dobri Bog ganil mnogo duš, ki bi nam pomagale pri naših podjetjih, ki so: dozidanje velike cerkve v Nairobi, ustanovitev stranske postaje in zidanje malega samostana za sestre. — Kvišku hrepenimo z božjo pomočjo, da se kraljestvo božje razširi na naši zemlji, kakor to vsak dan molimo v oče-našu.

Poročilo o apostolski prefekturi Gariep (Južna Afrika).

Piše msgr. Franc W. Demont S. C. J., apostolski prefekt.

Najprvo se Vam moram kar najtopleje zahvaliti za dejansko zanimanje, ki ga imate Vi in Vaši na našem misijonskem pokretu. Revni položaj prefekture Gariep to tudi v resnici zasluži.

Zadnje leto smo si prizadevali zlasti, da bi šole v naši prefekturi pomnožili in izpopolnili. V Lokaciji (predmestje domačinov) pri Ari smo pozidali novo prostorno hišo z dvema

šolskima sobama, kapelico, stanovanjem za duhovnike in sestre, delavnico in otroško sobo. Zdaj imamo torej v tem predkraju s 5000 dušami veliko poslopje, medtem ko smo dozdaj imeli le revno kočo v nasprotju z mnogimi lepimi stavbami raznih krivoverskih sekt. Takoj se je zvišalo tudi število otrok. Zadnjo nedeljo je tamošnji misijonar krstil celo družino, ki se je izpreobrnila na pobudo lastnih otrok, ki so našo šolo obiskovali. Moral je pa drugi dan v bolnišnico k operaciji vsled neke rane, ki jo je bil zadobil pri zidanju misijonske šole.

V Jagersfonteinu smo imeli dosedaj svojo šolo v neki prostozidarski loži. Zdaj smo pa tam postavili lastno šolo na zemljišču, ki je naša last in ki leži v predmestju. Tudi tu se število otrok stalno večja.

Tu v Aliwal-Northu, ki je misijonsko središče, smo začeli zidati na neki farmi novo stanovanje za patra in brate. Tako bo glavno stanovanje v farmi izpraznjeno, in lahko bomo namestili sestre, da potem z njih pomočjo otvorimo šolo za katehiste. Tam se bodo potem dečki in deklice lahko učili kakega rokodelstva, s katerim se bodo preživljali in obenem opravljali službo katehista po krajih, kjer ni nobenega misijonskega patra ali brata. Obenem upam, da bom mogel ustanoviti v Lokaciji pravo misijonsko postajo s stanovanjem za misijonarja, sestre, šolsko sobo, kapelo, lekarno. — Kakor vidite, so to vse potrebna, a draga dela. Naj nam božja Previdnost in presv. Srce Jezusovo obudi dobrotnikov, brez katerih nič ne premoremo. Ljubi Bog naj tisočero povrne vsako žrtev, ki jo bo kdo doprinesel nam v podporo. Misijonarji, sestre in novoizpreobrnjenci ne bomo pozabili svojih dobrotnikov pri oltarju, obhajalni mizi in v cerkvi.

Evharistični in marijanski čudež v Južni Afriki.

Spisal P. De Hovre 12. novembra 1924.

Gospodična V., zelo pobožna duša, je imela že od prve mladosti veliko hrepenenje po božjih stvarih, ker čutila je, da le v Bogu bo našla uteho svoji duši. S 16 leti je zapustila starše in prijatelje in se podala k sestram križarkam v Menzingen v Švici, da bi se tam popolnoma Jezusu posvetila. Po treh letih je napravila postulat in novicijat in dobila ime sestra Evangelina. Poslali so jo v Južno Afriko.

Ob prihodu je zapisala v svoj dnevnik: »Lepa dežela. Videla sem na potu drevesa s srebrnim perjem in zlatimi sa-

dovi. Kje pa je drevo sv. križa?« Par mesecev pozneje je pisala v samoti Aliwal-Northa: »Res, drevo križa raste tudi na afriških tleh, toda majhno je še in neznatno. Kakor nekatere rastline uspevajo le v vodi, tako drevo križa raste le

Sestra Evangelina z zamorčki.

iz krvi mučenikov. V prvih časih krščanstva je kri mučenikov venomer zalivala korenine temu drevesu; zato je pa drevo bujno poganjalo in razprezalo svoje korenine daleč v okolico; veje pa so rastle skoro do neba in so delale senco skoro po vsej Evropi. Tudi suha afriška tla potrebujejo mučeniške krvi, da bo drevo križa rastlo in rodilo. Toda afriško ljudstvo

ljubi svoje misijonarje preveč, da bi jih mučilo...« Polna notranjega ognja je pristavila: »Gospod, zato sem prišla sem, da zasadam križ; prosim te, mene samo pribij najpoprej nanj!«

In Gospod ji je željo tudi izpolnil. S kladvi in kleščami je pribil svojo žrtev na križ trpljenja in je pripustil, da je dvanajst let visela na njem.

Po enem letu bivanja v Afriki jo je napadel tifus in jo vrgel na bolniško posteljo. Po šestih tednih je ozdravela. Toda kmalu nato so jo napadli želodčni krči, tako da ni mogla uživati jedi. Zdravnik je konstatiral želodčne rane. Tudi jo je močno bolela glava in je pljuvala kri.

Neki dan jo je, ko je bila na vrtu, v roko pičila strupena muha. Zdravnik je rekel, da je kri zastrupljena in da bo v treh dneh nastopila smrt. Pa ni bilo tako. Drugi dan se je izcimila na roki gnojna rana, ki se je izprva dobro celila, a se je pozneje začela večati. Meso je postalo višnjevo in je začelo v koščkih odpadati. Kuhala jo je močna vročina. V treh mesecih je bila roka čez in čez z ranami pokrita. Skozi razpoke v mesu se je videlo do kosti. Tudi na obrazu ji je začelo gniti meso in odpadati, tako da so se ji videli zobje in čeljusti. Polagoma je začelo gniti vse telo; grozen smrad se je širil naokrog, tako da ni bilo skoro mogoče prebivati v bližini. Vsega skupaj je bilo na njej 42 ran, v katerih je mrgolelo črvov. Vse to je sestra Evangelina prenašala mirno in vdano; njeno srce je zaupalo na križanega Kralja mučencev.

Tako sta pretekli dve leti in pokazalo se je nazadnje, da se bo zboljšalo. Rane na prsih so se zacelile in prevlekle s tanko kožico; toda potegnili je na znotraj. Začela jo je tresti mrzlica, da je šklepetala z zobmi. Glava jo je bolela in kri je pljuvala iznova. Nastopilo je vnetje pljuč. Vendar — umrla ni. V teku petih let je bolnica prejela dvanajstkrat sv. zakramente za umirajoče. Stopetdesetkrat ji je zdravnik izžigal rane, da bi zadržal gnilobo. Več ko stokrat je obmirovala, da so vsi mislili, da je že umrla.

Na levi strani se ji je naredila bula v velikosti otroške glave. Zadnje tri mesece je bolnica popolnoma oslepela. Vsak dan je bljuvala kri. Odpočiti se ni mogla, ker vsled bolečin ni bilo misliti na spanje.

Pa to še ni bilo vse. Telesnim bolečinam so se pridružile še notranje — dušne: bila je popolnoma brez dušne tolažbe, kakor Kristus na križu. Bilo je vse kakor črna temna noč, pa vendar ji je bil Bog bliže, kot je mogla sama domnevati.

Misijonar od redemptoristov P. Hayes je prišel za nekaj tednov v Aliwal-North in je obiskal našo bolnico v samostanu sester križark. Bil je ginjen od usmiljenja in sočutja nad tolikimi bolečinami, ki jih je Bog nagromadil na eno samo osebo. Nasvetoval je devetdnevnic v čast N. Lj. Gospe, da bi ona izprosila zdravje. Njegovo zaupanje ni bilo osramočeno. Vsak dan je opravljal sv. mašo v sobi bolnice, p. Duffy pa v kapeli vpričo cele krščanske občine. Sestre in gojenke so

Sestra Evangelina se pelje v misijon sv. Terezije; tam poučuje otroke in streže gobavim...

darovale sv. obhajila za ozdravljenje. Sestra Evangelina je tudi opravljala devetdnevnic, vendar je imela le malo upanja na ozdravljenje. Sedmi dan je zaspala, kakor da je mrtva; spala je osem ur. Osmi dan je bila slabotnejša kot poprej. Njeno telo je bila ena sama gnila rana, iz oči ji je tekel gnoj, v obraz je bila grozna. Med sv. mašo so se ji bolečine tako povečale, da je menila, da bo umrla.

Pa zapoje zvonček ob povzdigovanju. Mašnik izgovarja besede posvetitve. Umirajoča je zdihtnila z zadnjimi močmi: »Evharistični Jezus, usmili se me!« — Pri tem jo spreleti po vsem životu kot električna iskra. Božja milost jo je zadela — ozdravljena je bila. Življenje se ji vrne v srce, odpre oči in

jih upre v sv. hostijo v mašnikovih rokah. Namesto solzá žalosti, ki jih je zadnja leta toliko pretočila, ji teko solze veselja.

Mašnik pri oltarju je čutil, da se je nekaj nenavadnega zgodilo. Ko je po sv. maši videl bolnico in veselje v njenih očeh, je takoj vedel, kaj to pomeni. Obraz ji je bil zopet zdrav, po telesu pa so bile namesto ran le brazgotine. Z eno besedo: ozdravljenje je bilo hipno in popolno. **Marija, Mati vedne pomoči** je s svojo priprošnjo izprosila čudež. Žrtev je bila sledila Zveličarju prav do vrha Kalvarije in je visela ž njim na križu. Sedaj je minil veliki petek in nastopila je Velika noč.

* * *

Sestra Evangelina je takoj zaprosila svoje predstojnike, naj jo pošljejo v kak poganski misijon, da postavi svoje življenje kot žrtev in zahvalo zopet Bogu v službo. Res so jo poslali v misijon sv. Terezije v Pretoriji. Tam poučuje otroke in gobavce v krščanskem nauku. Obenem skrbi za olepšavo cerkve in vodi cerkveno petje na koru. Neumorna je v delu in samozatajevanju. (Spređaj glejte sliko.)

»O blažena tiha noč!« tako piše v svoj dnevnik, »le v temi vidimo nešteto zvezd na nebu, podnevi ne. O blažena noč mojega trpljenja, kako svetle so bile tvoje zvezde. Ako bi bil dan, bi jih nikdar ne bila videla. — Čarobna noč, ki naučiš slavca peti; tudi noč trpljenja ima tisto moč, da nauči človeka najlepših melodij Bogu v čast in v blagor ljudem.«

—■—

Poročila propagande.

Nova apostolska prefektura Navrongo (Zlato obrežje) je bila ločena od apostolskega vikarijata Uaghadugu in preč. gosp. P. Oskar Morin od Belih očetov imenovan za apostolskega prefekta.

—■—

Misijonska akademija.

V škofjeloškem samostanu živi vzgledna vnema za uboge poganke misijone. Dne 6. marca t. l. so vnanje gojenke Marijine kongregacije priredile pod vodstvom preč. gosp. kateheta A. Tometa misijonsko akademijo. Akademija se je vršila v prostorih škofje-

loškega kat. izobraževalnega društva. Udeležilo se je mnogo občin-stva. Režiser je bil preč. gosp. katehet. S prisrčnim pozdravom je otvoril slavnost. Nato je imel govor preč. gosp. profesor J. Šimenc, spiritual uršulinskega samostana. Z zbranimi besedami je orisal poslušalcem mnogo zanimivega in tudi mnogo žalostnega iz življenja ubogih zaslepljenih poganov, ki ničesar ne vedo o pravi luči sv. vere, a vendar željno hrepene po njej. Navduševal je vse za vzvišeno misel: pomagajmo ubogim poganom — ne le s praznimi besedami, temveč z iskreno molitvijo in s sodelovanjem za misijone, da bodo tudi oni spoznali pravo pot do Resnice in Življenja. — Trdno upamo, da je poslušalcem zanetil v srcih plamen navdušenja in gotovo smo vsi še bolj spoznali, da smo na svetu za ljubezen do bližnjega. — Tretja točka prireditve so bile deklamacije zamorčkov. Govorili so prav živahno, skoro bi verjeli, da imamo pred seboj afriške črnce. Sledila je lepa deklamacija »Tam za oceanom«, ki jo je govornica povedala z velikim navdušenjem. — Akademijo je zaključila igra »Afindra«. Knjižica, katero je izdala Družba sv. Petra Klaverja lansko leto, kroži po naši domovini. Na več krajih so jo že uprizorili, a gotovo nikjer tako lepo in s tolikim uspehom kot v Loki. Gojenke so se povsem oživele v svoje vloge in nastopale izborno. Ker so se trudile za božjo čast, jim je Bog podelil svoj blagoslov. — Bodi jim izrečeno vse priznanje! Med prireditvijo je sviral loški orkester, kar je vso akademijo poživilo. Lepa misijonska slavnost je napravila na vse navzoče globok vtis; na novo so začutili v srcih milino misijonske misli in potrebo, pomagati in delovati za misijone, k čemur je tako goreče pozival preč. gosp. govornik: »Ne smemo biti za misijone pristranski, delajmo za rešitev duš!«

Vsem, ki so sodelovali na tej lepi misijonski akademiji, naš prisrčni »Bog plačaj«.

(Uredn.)

Deli dobrote še dalje . . .

»Neki duhovnik iz St. G. je trpel že dolgo vsled bolezni, ki je bila zapustila občutljive posledke. Bral je o uslišanih molitvah na pri-prošnji ustanoviteljice Klaverjeve družbe v »Odmevu« in si mislil: »Ako je pokojna misijonska mati pomagala toliko drugim v njih zadevah, bo tudi meni.« Obljubil je devetdnevnicco in dar za Klaverjevo družbo za afriške misijone, in objavo v »Odmevu«. Že v početku devetdnevnic se je začelo obračati na boljše in tako od dne do dne. Zadnji dan devetdnevnic so se bolečine še vedno pojavljale. Ko je bila devetdnevnic končana, je izginil zadnji sled bolečine. Bogu in pokojnici tisočera zahvala. — I. K.«

»Po priprošnji pokojne grofice Ledóchowske mi je bilo pomagano v mnogih zadevah. Njej se imam zahvaliti, da se mi je ozdravil tur, ki sem trpela na njem od 19. do 52. leta. — I. K.«

»Po priprošnji blažene grofice M. Terezije Ledóchowske nam je prišla pomoč v veliki sili, v zadevi davkov in kupčije. — G. St.«

I. L., laiški brat Družbe Jezusove in misijonar v Afriki, je bil na robu groba. Dobil je vnetje pljuč na svoja stara leta. Silno je kašljal in trpel bolečine v pljučih. Zdravnik ga je bil z zdravili in mazili napol ozdravil, toda bolečine v pljučih še niso izginile. Bolezen se je ponovila čez mesec dni, kar je bilo zelo nevarno; toda pacient

ni nič povedal o tem, pač pa je mnogo trpel in kašljal, kakor prvič. Prišla mu je misel na devetdnevnicu v čast grofici Ledóchowski z obljubo, da razglasi v »Odmevu«, ako mu bo pomagano. Že po treh dneh je izginila bolečina in tudi kašelj. I. L. ne čuti sedaj nikakih bolečin v pljučih in z lahkoto opravlja svoja stanovska dela.

»Mnogo sem trpel vsled živčne bolezni na želodcu in v črevih. Moj duhovni sobrat mi je svetoval, naj se obrnem v devetdnevnicu na Vašo pokojno ustanoviteljico, in obljubim dar za misijone in objavo. Ker se mi je bolezen v resnici zelo zboljšala, izpolnujem obljubo in Vam pošiljam dar v denarju za krst zamorskega otroka. — S. E.«

»Imel sem neko neprijetno obtožbo pri sodnji. Priporočal sem se pokojni grofici Ledóchowski, in stvar se je končala ugodno. Zahvala ji bodi! — P. P.«

»V zahvalo za zadobljeno zdravje na priprošnjo grofice Ledóchowske pošiljam 60 lir za krst dveh zamorčkov. — N. N.«

N. N., Cerklje pri Kranju, je na priprošnjo Terezije Ledóchowske nenadoma ozdravel in pošilja v zahvalo 10 Din.

»Goreče sem se obrnila v važni zadevi na grofico Ledóchowsko in obljubila dar, če bom uslišana. Z veseljem spolnjujem obljubo in pošiljam 100 Din kot zahvalo za najpotrebnejše misijone. — E. B. Selnica.«

»Na priprošnjo Marije Terezije Ledóchowske sem bila uslišana v neki važni zadevi pri živini. Pošiljam dar 20 Din. — N. F.«

»Zopet se mi je vrnilo na priprošnjo blagopokojne grofice Ledóchowske ljubo zdravje. Pošiljam kot zahvalo obljubljen dar — 10 Din za misijone. — Z. S. Št. Peter.«

»Mojega očeta je leva roka zelo bolela. V tej stiski sem se priporočala blagopokojni Tereziji Ledóchowski in obljubila zahvalo v »Odmevu«. Bolečina je ponehala, pošiljam v zahvalo 10 Din za zamorski katekizem. — N. N.«

»V jako zagonetni zadevi sem se v devetdnevnicu priporočil Mariji Tereziji Ledóchowski, ter bil uslišan še prej ko je bila devetdnevnicu pri kraju. Obljubil sem javno zahvalo v »Odmevu«, kar tem potom izpolnjujem ter prilagam v isti namen 30 Din za misijone. — J. B., Reka.«

Kdo daruje kaj v čast Majniški Kraljici za nabavo rožnih vencev, svetinje in škapulirjev za uboge zamorčke?

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Kruh sv. Antona za afriške zamorce.

Družba sv. Petra Klaverja, ki ima namen podpirati afriške misijone, pošlje vse milodare, ki jej dohajajo kot »Kruh sv. Antona«, ubogim afriškim misijonom. Sv. Anton, ki je za časa svojega življenja na svetu tako zelo hrepenel, širiti sveto vero med afriškimi črnci, kaže tudi sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev. Brez prenehanja prihajajo namreč manjši in večji darovi za »Kruh sv. Antona za Afriko« kot zahvala za uslišane prošnje v najraznovrstnejših potrebah in stiskah.

Obljubi tudi ti, dati kaj za »Kruh za Afriko«, in upati smeš, da sv. Anton usliši tvojo prošnjo, ako je po volji božji. V družbi se pa moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi uslišal sv. Anton njih prošnje, in vsak terek se daruje sv. maša po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antonu.

Darovi naj se blagovolijo poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

Kdo lahko postane pomožna misijonarka?

Za pomožno misijonarko so sposobna dekleta bodisi z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo, samo da imajo pravi poklic za redovno življenje in so pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi neumrjočih duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3. Cena Din 4.—, L 1.50, Š —60.

Prošnje za sprejem je treba poslati vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (23), via dell'Olmata 16.

ZAHVALE Z DAROVI

za uslišane prošnje so dospele v čast presv. Sreč Jezusovemu in Marijinemu sv. Antonu, sv. Mali Tereziki in blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski: V. B. Ž. — A. O. — A. in M. K., Sv. Peter — Fr. S., Cirkovce — A. J., Maribor — T. Š., Griže — N. F., Černe — G. F., Sv. Volbenk, krstni dar — M. B., Podnart, dar za misijone — M. H. Zize, krstni dar za deklico »Marija Terezija« — A. K. iz N. — K. K. iz Č.

POPOLNI ODPUSTEK,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

Dne 5. junija, na binkoštni praznik.

Dne 11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.

Dne 29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Birski botri!

Ali veste, kakšno darilo bo najlepše za Vaše ljube birmance?

Lepo vezani letniki »Odmeva« in »Zamorčka«

lanskega leta 1926.

»Odmev« lanski letnik ima genljivo igro »Vijolica ob Kongu«. Živa slika iz življenja črne zamorske deklice. Lahko uprizorljiva na vsakem ljudskem odru.

»Zamorček« ima razen drugih lepih zgodbic in slik nadvse lepo in resnično povest »Mala Emica«. Mislim, da vsi želite, da bi bili Vaši otroci kot mala Emica.

Cena vezanemu letniku »Odmeva« 12 Din, 6 L, 2-50 Šil.

Cena vezanemu letniku »Zamorčka« 8 Din, 3-50 L, 1-30 Šil.

Poštnina posebej. Dobijo se tudi prejšnji letniki. Naročite, cenj. botri in botre en letnik »Odmeva« ali »Zamorčka«, ali pa oboje skupaj. Lepe knjige so več vredne, kot slaščice, ki jih že drugi dan ni več.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, naslov glejte na drugi strani ovoja.

V molitev se priporočajo:

Pristava — Griže pri Celju — Prelog — Javornik — Janžev vrh — Zvirce, p. Križe — Leskovec — Sv. Venčeslav — Ljubljana — Št. Ilj — Hudine — Mengeš — Studeno — Studenec pri Mariboru — Žiri — Celje — Olib — Sovjak — Trebelno — M. B. iz N. — T. Š. — Stanijel na Krasu — M. D. — Ptuj — K. A. — T. F. — R. M. — S. A. — Fr. Z. — J. A. — Podkraj — Sv. Lorenc na Pohorju. — Vse zadeve milin dobrotnikov.

Katekizem za zamorčke.

Kdo izmed blagih čitateljev, velikodušnih čitateljic, bi hotel kateremu ukaželnemu zamorčku pomagati do toli zaželenega Katekizma in Zgodb sv. pisma? — »Hm, da, boste dejali, »bi že, toda kako?« — No, da, prav lahko, ako pristopiš k »Zvezi afriškega tiskac ali pa pomagaš z milodari v ta namen.

Redni udje prispevajo letno 5 Din; podporni udje letno 20 Din; do smrtni udje enkratni prispevek 500 Din; ustanovniki enkratni prispevek 5000 Din. Pristop je naznaniti Klaverjevi družbi v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.